

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO
FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre. . . . . 8 »
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . . . 16 »
Estranger . . . . . 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

GIMNÁSTICA CRISTIANA

— Venia à trobarlo, Sr. Doctor, perque lo confés m' ha encarragat que fes exercicis..... y m' han dit que ningú millor que vosté.....
 — Los exercicis que l' hi convenen madama yo no 'ls hi puch procurá, perquè 'ls meus son corporals y á la edat de vosté..... no es prudent fer forsas.

UN PERIODISTA.

Encare alguns se'n recordan.

No falta qui l'havia vist passejantse pels carrers de Barcelona ab un gorro-frigi calat fins á las orelles. Llavors no era liberal, no era republicà, que 'ls liberals y 'ls republicans, segons com se miran son uns reaccionaris: llavors era socialista, socialista dels més rojos, dels que tronan y llampegan contra las desigualtats socials, qu' escriuhen ab una pistola á cada costat, socialista dels que fins se repartirian la roda de la fortuna.

Després vá ser conservador, y més que conservador mestre de la gent calva y dels senyors panxuts: vá empunyar una palmera, y la propietat, la familia, la religió dels nostres pares, l'ordre, y 'l principi de autoritat ván trobar en ell un defensor capàs d'estaburnir al demagogo més aixelabrat ab un article, ab una frase, ab una paraula no més.

¡Ah! Lo barret de copa l'hi vá semblar millor que 'l gorro-frigi: la levita més còmoda que la brusa.

Y en aquesta terra, ahont fan una fortuna 'ls Doctors Garridos y los inventors del «Aceite de bellotas», y ahont hi acudeixen arrenca-caixalis de totas las parts del mon: en aquesta terra que no més dona fruits pels farsants y pels xarlatans y pels embaucadors, vá aixecarse com un eucaliptus, l'antich socialista, convertintse en lo Doctor Garrido y ab lo Brea y Moreno de la política.

* *

Ja 'l tenim mitj liberal en épocas del Himne de Riego, y conservador hidrófobo y denunciador dels excessos dels partits que avants alavaba, quan lo canguelo, aquesta passió de las donetas y dels homes petits, ha desaparegut de son esperit al buf de las circunstancias.

Llavors s'ha tirat com una hiena sobre 'l cadáver de un animal mort, ha furgat en totas direccions y ha posat en comunicació ab l'aire la pestilencia, empudegant l'atmosfera ab corromputs miasmas. ¡Oh valor civích del antich socialista!

«¡A moro muerto, gran lanzada!» Aquesta ha sigut la divisa del ridícul cavaller andant de la política conservadora. ¡Y si n'ha donat de llansadas! ¡Y si n'ha mort de cadáveres!

* *

Escoltéulo: ell, l'apóstata de marca major, ha agafat la vida honrada, la vida pura de tots los seus enemichs: s'ha cremat las cellas llegint articles, devorant discursos, examinant actes públics y privats: ha retallat frases d'aquí, paraulas d'allà, pensaments de la dreta, ideas de l'esquerra, los ha surgit cuidalosament y ha embolicat ab ridícul *traje* de arlequí á homes de honra immaculada, gloria del país que 'ls ha vist neixe.

¿Qué importa, per ell, que la devoradora política espanyola obligui á voltas á certas renunciás, á certas contradiccions incidentals, encare que aquestas se fassan en aras del bé del país y de la prosperitat de la nació?

No: es precis ensorrarho tot, destruir reputacions, desacreditar honras: arrossegar pèl fanch a's homes de ideas nobles y desinteresadas y de inteligencia superior: es necessari desesperar als que pensan que la política pot produhir la prosperitat del país y la llibertat del poble: es indispensable que 'l fret desengany corgeli al país, perquè aixís la tirania y l'esclavitut trobin ample camí per imposarse y elevar, sense contradicció, als Doctors Garridos de la política.

* *

¿No 'l coneixéu encare?

Un article seu plé de fél ó exhuberant d'orgull, ha sigut per molt temps l'esmorsar de la gent que al diumenje, després de llegirlo, ván á missa al Pi, á la Catedral ó bé á Sant Jaume.

¡Oh, es edificant!

Totas las malas passions están en sos articles disfrassadas ab hipócrita careta. Algunas vegadas com á la máscara que fingeix la véu, l'hi escapan accents naturals y llavors pot contemplarse'l ab tota la inmensa repugnancia que inspira.

Un dia 's despenyá un tren: morí una pila de gent, y ell digué: *Afortunadamente los coches despenyats tots eran de ¡tercera clase!*

Mes apartém la vista d'aixó, si no volem embafarnos d'asquerositats.

* *

A sas vellesas estava reservat passar l'última gloria de son rosari.

Al aixecarse la situació actual, somniava ell ab la restauració d'aquells temps en que hi havia en cada casa un espía, en cada autoritat una serie de atropellos, en que era un crim lo respirar y en que deportacions y fusellaments constituhan la diversió més agradable dels qui governavan.

Volia la constitució del 45 y la intolerancia religiosa: no l'hi han dat ni una cosa ni l'altra, y vomitant bilis y reventant de despit ¡s'ha fet carlista!

Quant lo país commemorava la desitjada pau, ell deya *vils* als que solemnisavan una festa tan senyalada y deya valents als butxins de la patria.

Desde llavors, encare no ha vist una boina, ja ha perdut l'oremus.

Los fueros vascongats, han tingut en ell un defensor acérrim: ell ha justificat la infame sublevació: los crims comesos no l'han horrorisat: lo mateix sacrilegi d'haverse comés en nom de Déu ha fet que l'hi meressessin vivas simpatías.

Pero l'hi faltava una cosa.

De la liberal Barcelona á las carlistas provincias del Nort hi ha una distancia considerable; y ell necessitava respirar las auras impregnadas de fanatisme d'aquellas terras, estrenye las fraticidas mans de alguns de sos fills, y rebre sas entusiastas ovacions.

¡Rebre entusiastas ovacions! Ell, l'home que á péu y á caball havia renegat de la populaxeria: ell que ab cara lívida per l'enveja havia derramat una pluja de sarcasmes sobre 'l poble que saludava als héroes liberals, y sobre 'ls héroes liberals que acceptavan los saludos del poble; ell, l'home revestit de una falsa formalitat que 'l duya a no consentir las expansions públics; ell, havia de acabar comprant ab una serie incalculable de apostassias l'aplauso, las consideracions y las festas... ¿de qui? Dels qui encare tenen tacadas de sanch de fills de Espanya a las mans ab que empunyaren l'arma fraticida.

¡Brau honor digne de qui 'l rebí!

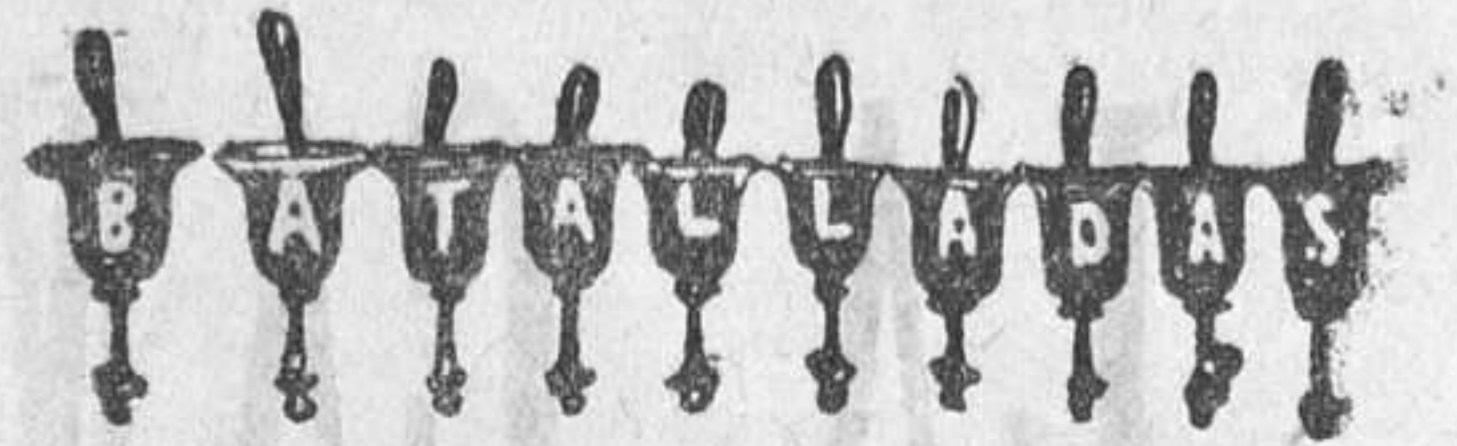
* *

¿No 'l coneixéu encare?

Douchs d'aquí á uns quans dias anéu á l'estació de Zaragoza, y quan vejéu baixar á un senyor de cara malaltissa, que per compte de gorra de viatge duya la boina que acaban de regalarli 'ls carlins de Tolosa, obriuli pás: es ell.

Y penséu que aquella cara, s'havia passejat ab gorro-frigi, predicant lo socialisme, pels carrers de Barcelona.

P. K.

Lo Terso durant sa estancia á Méjich ha perdut 60 mil duros al joch.

¡Mare de Déu! y que bé que 'ls está á aquellas beatas que affluixavan la mosca tant resignadas, creyent que aque's quartos servian pera comprar rosaris y escapularis á grossas!..

—

Un home de Murcia tenia una llaga á la cama, y vá fer una prometensa.

—Si 'm curo, vá dir, prometo á la Mare de Déu rompre 'm lo cap contra una penya. —

Y 's curá.

Y 's rompé 'l cap contra una penya.

Y are es al Hospital y s'está morint.

De modo que desd'are ja no 's dirá:—La fe quebranta montanyas.

Sino, las montanyas quebrantan caps.

* *

Una cosa no entench: com es que aquest bon murciá, donant un cop de cap aixís podia ferse mal.

Perque dintre de un cap aixís segurament ne hi ha res.

—

Lo rey de Dahomey, bloquejat pèls inglesos, ha agafat á tots los blanchs de la colonia y diu que 'ls degollará si 'ls inglesos no aixecan lo bloqueig.

¡Y com se semblan los salvatjes de Dahomey ab los carlins de aquí!

¡Qualsevol diria que á n' en Savalls l'han fet rey de Dahomey!

—

Diuhen que 'n Girona tèn pensadas, grans reformas

¡No se'n pensan pocas de cosas!

Pero del dit a fet hi ha un camí molt llarch.

També 'l Sr. Girona havia pensat apendre á tocar lo violí, y fá ja 22 anys que 'l toca, y per mes que rasca no'n pot sortir.

¡Qué volen ferhi! 'L violí, no es com una situació conservadora, que 's deixa dominar pèls grans capitalistas

Ab tots los seus millons, lo Sr. Girona com violinista, no ha pogut arribar encare á l'altura del Antonet.

D'arcalde y de violinista se n'ha de venir de mena.

—

La democracia de Barcelona tèn de plorar la pérdida de un home ilustre per molts conceptes.

D. Hdefonso Cerdá, l'autor del plano de Ensanxe ha mort á la edad de 60 anys.

La seva obra com inginyer viurá, mentres visca Barcelona: lo seu recort com á polítich pur, de ideas avansadas y de una bona fé intaxable no s'esborrará facilmente de la memoria dels qui tinguerem l'honra de contarnos entre sos amichs y correligionaris.

En un altre país l'autor del plano del Ensanxe de una ciutat tant important com Barcelona, hauria mort potentat: aquí ha mort poch méhos que pobre

Uním nostre dolor al de sa descensolada familia.

—

En Romero Robledo viaja per Andalusia.

Ja ha arribat al seu poble, á Antequera, ahont entre otras festas, per obsequiarlo han aviat un toro

¡Qui 'l vá veure quan vá sortirne ab lo farsellet sota 'l bras, y qui 'l veu are entranthi á dalt de una faustuosa carretel-la!..

¡Ah! No hi ha res que probi tant com aquell ditxo: *Salga el sol por Antequera!*

Los neos están furiosos. Are surten ab que 'ls restos del general Prim enterrats en Atocha 'ls fan nosa. Y demanan que sigan expulsats dels temple. Si ab los morts fan aixó, ¿qué farien ab los vius?

Un periódich dir qu' es un escándol que 'ls restos de un general liberalot y francmasó descansin en un temple católich.

Efectivament. ¡Quin escándol per las criaturas que son als llims y quin mal exemple per las ánimas del Purgatoril..

Y dihen los ministerials: «Las garantias están suspesas, y están suspesas legalment. Están suspesas en virtud del decret de 1875.»

Observin una cosa: Un decret de 1875 suspen la constitució de 1876. ¿Com s' explica aixó?

Desafio al periódich més ministerial que m' ho fassa veure.

A no ser que com los cranchs, en lloch de seguir anys endavant, a rém anys endarçera, fins arivar als temps del diluvi.

Lo més xocant de lo més xocant del mon son aquesta colla de infelissos que van ab en Sagasta. Monárquichs avansats y monárquichs conservadors, segons los temps que bufan, republicans quan ab la república hi ha alguna cosa que pelar, are tot de un plegat surten y dihen:

«Nosaltres som partidaris de la constitució del any 69; pero aixó no quita que exercim lo poder ab la constitució del any 76.»

¡Válgam D'u y quina gana! Si s' hi posan son capassos de menjarse 'l presupuesto ab las esclofollas y tot.

Los infelissos deportats á Ceuta y Filipinas, aquestas victimas de la locura dictatorial, un periódich com *La Política* dir que son gent de *buena estofa*.

¡Y qui l' hi ha dit á *La Política* que á la gent de *buena estofa* ó á la gent encoquetada, puga cap govern arrancarlos del seno de la familia y robarlos la llibertat, duhenlos á inhospitalarias platxas, sense intervenció de la justicia, ni sentència dels tribunals?

Lo *Siglo futuro* publica una segona série de artícl s defensant á l' Inquisició.

Y s' diu lo *sigle futur*. ¡Y no té per res en compte, que Deu per castigarlo us envia una calor so's comparable ab las excusas fogueras del infuero tribunal!

¡Quina llá-tima que no hi haja vacants varias plassas de butxí per donarlas als redactors del morrocotut periódich!

Lo secretari particular del Terso s' ha acullit á indolent.

Y com que als earlins indultats hi ha la costum de donarlos un empleo corresponent al càrrech que desempenyavan, jo proposo que á aquest senyor lo fassan secretari particular de 'n Cánovas.

CARLOS SET-TE.

A SA DESITJADA ESPANYA

M' alegraré que al rebut d' aquets versos inspirats

per desitjos fracassats, te trobis bè de salut.

Jo 'm trobo mal, bastant mal, qualsevol cosa m' altera..... estich... com una partera vull dir qu' estich molt malalt.

Passejantme per la sala vaig obcecat y distret, lo mateix que un trist pollet ab lo cap sota de l' ala.

La mèva Margarideta bè prou me 'n fa de posturas: m' ensenya las criaturas y 'ls hi fa dir Na-na y Te-ta.

Mes ay, molt més me contrista; puig tan fatal situació la porta l' indignació del fracás de ma conquista.

Que jo havia calculat cedirlos alguns milions fentlos infants..... ¡Llamps y trons! y are 'n son sols per la edat.

Tot de repent se m' acut, Espanya. que si 'm volias al teu trono, ab quatre dias guanyaria lo perdut.

Perque jo, creume, t' estimo; per tú abtrensí lluytava, y quan menos m' ho pensava me la van donar..... de primo.

Pero ¡ay! tot se reconcilia y encara que de dol t' omplí, per Deu compassió de mi, soch un pare de familia.

No despreciais las rahons fillas de un bon sentiment, perque..... jo 't tinc molt present en las mèvas oracions.

No 't fassas més de pregá, sigas mèva: t' cor me diu que ton cor tan compassiu, mon nègut calmar voldràl

Ja mos desitjes comprens: ja sabs la mèva fal-lera; omplirte d' esfera á esfera de capellans y convents.

No vulgas que 'm desconsoli veient mas ilusions mortas... Si tu no m' obras las portas, ja pots dir... que hi begut oli.

PERICO MATALASSÉ.

—Quan t' hi jugas que aquesta mula tira dos ceats quintars?

—Posta vá que nó. Un transeunt sentint al últim: —Ola! ¿com ho tenim aixó Sr. Doctor?... Ay, dispensi 'm creya qu' era 'l Senyor Leta nendi. Y eran dos carreters que feyan una juguesca.

—De qué viviu bon home? preguntava un admirador de 'n Letamendi. que passava l' istiu á fora, á un tipu que seya al patris de l' iglesia. —Jo soch lo campaner del poble.

—¡Ay, ditxós vos! Vos si que feu gimnástica cristiana!

A Italia 'l govern ha disposat que no puga haverhi professons per fora de las iglesias. Y aquí tenen vostés a la iglesia católica que la professó ja l' hi vá per dintre.

Vels' hi aquí un rétol notable que jo hi vist en lo balcó de un primer pis del carrer de Sant Rafel:

ASEFALTA

UNAPRENDÍS.

Y una ortografía.

Un comerciant aquests dias no feya més que re-negar contra 'l sello de ventas.

Las criaturas son molt observadoras, y un no-yet de set ó vuit anys que tenian, com per esmor-sar, per dinar y per brenar no menjava mes que sello de venta, aquest sello se l' hi vá quedar en-gastat al cervell.

Un dia 'l comerciant digué: —Mira noy, are tindrás un germanet, perque te 'n comprarém un.

—Donchs miri, papá, digué 'l noy: no 's des-cuidi de posarhi 'l sello, si no 'l govern ens el-pendria.

Un vellot bastant felís sempre al ball del Prado anava.

S' muller que sospitava com son fill semblant deslís, s' enfilá lalt de un patris del Passeig, y cosa rara! al veure 'l ballant, la mare cridá al seu fill bastant alt: —Cuyta noy, puja a quí dalt y veurás ballá al teu pare.

Una escena d' istiu.

Un pagés que havia arribat feya poch á Barce-lona veié un flettero que deya:

Casa de baños de agua dulce. Entra dintre, demana un bany, l' acompanyan á un quarto, veu la banyera plena y s' hi abeura. Y despres fent un ascarafit, plé de rabia ex-clama:

—Bergants, més que bergants, tornéume 'la tres rals, que aixó es enganyá á la gent... ¿Aques-ta aygua es dolça?

Epissodis del viatge de 'n Mañé per las Pro-vincias:

Arriba á Tolosa y l' acompanyan á seguir diver-sos establiments.

Un dels que més l' hi cridan l' atenció es la fá-brica de paper titolada *L' Esp ransa*.

—¿No véu? diu l' amo: aquí fem tots los pa-pers.

Y dihen que en Mañé ab l' orgull que l' hi es habitual, vá pensar:

—També 'ls faig jo.

En una fábrica de boinas, ne regalan una al seu fill, que l' acompanya en son viatge, com un prin-ceph del Brusi, compartint ab ell la gloria y ls banquetes.

¡Ja t'è boyna! ¿Y no hi ha are cap suscriptor del *Diari*, que l' hi regali un trabuch á aquest xicot?

En las obras del Cementiri de la Habana, s' ha descubert un desfalch de sis milions.

¡Tiba! ¡Vaya un mort!

S' entusiasma un periódich ministerial y ex-clama:

«Are si que tot vá bè: los obrers treballan.....» ¿Con qué, perquè, ls obrers treballan, tot marxa?

Jo l' únich que s' es que si treballant y tot, tenes prou treballs perque no 'ls duguin á Ceuta ó á

Fernando Pío, no 'ls dich res si 's declaraessin en huelga!
Efectivament..... aixó martxa.

Molts moderats van al *Sardinero* en Santander.
Ja ni per sardinas escabetxadas son bons.
Si no'ls aprofitan per anxovas, no sè pas que 'n farán.

Y diu un d'fari de Madrid:
«Los moderats troban qu' es molt mal fet, lo que ha fet en Marfori últimament.
«Ja sè quins moderats son.
«Lo qui trobavan bèn fet lo que aquest senyor feya en l' any 1868.

«De tots modos si ells troban mal fet lo que fa en Marfori, més mal fet encare troba en Marfori lo que fan ab ell.
«Y vaji l' una cosa per l' altra.

Supósinsse vostés que l' Ayala cau del ministeri.
Ab lo cop, naturalment, exclamara «¡Ay!»
Y l' ministre que l' succeheixi ab tó imperatiu l' hi dirá «¡Ala!»
Y l' país rihent.
¡Ay-Ala!..

Diu *L' Epoca*:
«Lo país dorm.»
Sí: tot lo país dorm, méns lo fiscal d' imprenta.

Y volen saber de que vè que 'l país dormi?
De sentí 'ls discursos de 'n Cánovas.

CUENTOS

Aná una noya de fora á servir á Barcelona
Després de haver fet los tractes, l'amo l'hi digué:
—Mira, noya: jo 't vestiré y 't calsaré.
Tocan las vuit de l'endemá y donya Gandolfa encare era al llit.
La mestressa entra al quarto, y l'hi diu:
—¿Y donchs que fém?
—Espero que vinga 'l senyor.
—¿Perqué?
—Ay, ay; per cumplí 'l promés.
La senyora 's torna de mil colors.
—Escolti: fá la criada, no va dir que'm vestiria y calsaria?

Dos cassadors se contavan un dia 'ls incidents qu' en la cassa havian observat.
Veyent un d' ells que no podia assombrarlo de cap manera, l' hi digué:
—Una llebra hi vist que cap galgo podia atraparla. Figúrat que á mes de las quatre potas de la panxa, n' tenia quatre mes á l' esquena, y quan estava cansata de corre ab las de baix, corria ab las de dalt.
—Uy! digué l' altre. D' aquestas llebras no sols n' hi vistas, sino qu' estich tip de agafarne. Y sabs com ho he fet? Molt fácil: hi agafat dos galgos y 'ls hi lligat esquena per esquena.

En uns exámens d' historia d' aquest any, pregunta 'l catedrático.
—La invasió dels godos á quin any vá ser?
—L' any passat si fá no fá per aquest temps.

Lo catedrático assombrat, y despres de un rato de silencio:
—Bravo! Lo qual demostra que vosté debia venire 'ls per aquestos carrers.....
—Ah! no senyor: ja m' havia examinat, y estava de vacaciones en lo meu poble.

Un home gros y gras féu una juguesca de que era tant lo que corria, que no l' atraparía un tren del carril.
Se posá á la vía quan venia 'l tren, y al tenirlo aprop, en lloch de corre entre 'ls rails s' apartá corrent per un costat.
Lo tren aná seguint.
Y no 'l conseguí, está clar.

EPIGRAMAS

Un pagés molt ordinari que pesava mes de cent estava fent testament y l'hi preguntá 'l notari:
—Per l' enterro no teniu per are cap intenció?
—D' aixó me'n cuidaré jo llavors mateix, si soch viu.

G. DE M.

—Hi ha una cosa que 'm cap-fica deya en Félis á la Sió.
Si en l' amor ma ditxa fundo, y tu no 'm portas amor, ¿com puch ser felís?
—Molt fácil, desseguit ella respon.
Treu de la é y á la i posa l' accent que porta 'l teu nom, y en compte de dirte Félis te dius Felís—vés si es poch.

LL. LL.

Un cert xicot quant trobava á cert xaval sombrero, portant barrets pèl carré se 'n reya y l' inquietava y ell á son amo ho digué.
—Mira si 't torna á fer ré ja pots darli un bon bolet lo seu amo l' hi digué.
Y ell que sí ho vá fer tant bé que va donarli un barret.

D. P. F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Col y Flor, A. F., Pere Butxacas, Llorens Llus, Amich de 'n Carmonas, Valentí Julivert y dos amichs del Sr. Porfín.
Las demás que 'ns han enviat y que no 's mencionan no 'ns convenen.

Ciudadá R. Suriñach y B: La poesia está bastant bè: mirarém d' insertarla.—Tocinaire de Vilanova: no tenia necessitat de tornar á enviarla: lo demás no 'ns serveix.—Un Perladench: cosas traduhidas no las admetém: y mal traduhidas méns: la cantarella pot anarhi.—P. P. Tortosa: correspondencias no podem insertarne.—Hu-dos: arreglada podra anarhi la seva cantarella.—Mister Snak: Insertarém lo quiento.—Ciudadans Amich de 'n Molina, Un Nen, R. Picolis, Moro de cuina, Valentí Julivert, A. F., J. Pagés, Un Beccafico, E. y S., Barret de E. G., J. Garcia, Deuhet de Reus, E. y S., Condemnats á no menjar O., Herzegovino, J. Nogué, Sasac, Anadrac, D. Crispin y C., Mitja de secas, Senyó Nyri, M. C., Reflindo, M. de Platxa, M. V., Cols de Vilasar, La nena y Un desganat: Lo que vostés nos envian no 'ns convé.—Un que desitja que 's perdi la llana: Lo quiento demostra la bona intenció de vosté; pero es poch xistós.—P. T. Hi anirá una cantarella.—Gestus: Atendré l' advertencia.—Perico Matalassé: La poesia es poch pulida; dels epigramas un s' aprofitará.—Neri: Hi anirá un quiento.—Jove gentil: Efectivament las condiciones literarias son malas.—J. Tevlac y Atam: Hem rebut ab gust las preguntas estrambóticas per segona vegada.—Llorens Llus: L' epigrama y una poesia hi anirán: lo sonet y l' altra haurian de llimarse molt.

PREGUNTAS.

- 1.ª ¿En qué sembla 'l nás ab certa classe de café?
- 2.ª ¿Quin dia de la semana 'l fan las donas?

SULTAN DESTRONAT.

TRENCA-CAPS.

Rosa te gall.

Ab las tres paraulas mes amunt escritas formar un poble de Catalunya.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

XARADA

I.

¿Primera dos quatre ahont va que camina tant depressa?
—Es que jo vull armá fressa per lo que te de passá.
Figuris tres-quart que ahí van venir ab un papé per firmar... jo no se qué la rabia no'm deixa di.
—Pro tot si no'm diu la cosa lo qué's jo no se. —¿No enten? ¿no tres-dos-quart al moment per lo qu'estich neguitosa? Com jo soch tot y apostólica, los de aquell papé sols van buscant firmas molt en gran contra la Unitat Católica.
—¿Y aixó, l' amohina dona? no tingui por, guanyarem
—Miri si per cas perdem dintre una quart tras segona me tiraré per no veure de Espanya la corrupció
—¿Digui lector no es aixó ab miracles volguer creure?

F. DE LLADÓ.

II.

¡Ay Pauleta! T' haig de dir...
¡Quina cosa mes bonical...
Una xarada tant rica que de riurer fa morir.
Mort de set y plé de hu-dos
Lous tibi Crospis estava...
¡Pauleta, no sigas faba!...
Escóltam que 'm fas tres-dos...
Y ab una pela pelada (pero per Déu, atenció que are vé 'l bossi milló de aquesta hermosa xarada.) se fica dintre un hostel
¡Riu un poquet trapassera! (Vaja estich de tres-primera y aixó que té tanta sal.)
Se ficá al hostel jeh Paula?
¿No m' escoltas? ¿Dius qué no? Donchs al tot m' assento jo, y 'm matin si 't dich paraula.

MURANTE.

ACENTÍGRAFO.

Lo cap de 'n Barzanallana sembla una tot per pensar; pero tant se val si tot porque 'l tot no l' hi valdrá.
Set lletras tè 'l tot no més, endavina 'u felig'ès.

DEUHET DE REUS.

ANAGRAMA.

Un home de mala tot qu' es tot, borni y esgarrat, anant a casa de tot, gran relliscada ha clavat, y ha caigut dalt baix de un tot.
¡Que Déu l' hagi perdonat!

TIT PAM.

GEROGLIFICH.

-- ¿Qui es?
-- Pera de... de...
-- ¿Es Pera?

VIURA.

(Las soluciones en lo próxim número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj